

[Arne Melchior]

forslaget, således at det flertal, der altså findes, kan stemme for forslaget. Dermed er sagen sat på plads. Man skal ikke tvinge nogen til at spise noget, som man ved giver dem mavesår.

Glistrup (FP):

Når hr. Arne Melchior så direkte beder om et eksempel, skal han få det. Den 4. juni 1976 vedtog folketinget at pålægge regeringen – i en problemstilling, der var ganske parallel med den her foreliggende – at gøre noget, som var regeringen så inderligt imod, nemlig at udfærdige en bestemmelse, som påbød politimestrene at sørge for, at man ikke kunne iværksætte blokader, fysiske blokader, under visse forhold. Det er fuldstændig parallelt med det, vi her diskuterer om eksklusivaftaler. Det vedtog man med et nok så aktivt bidrag fra centrum-demokraternes side. Det blev vedtaget ved det, som hr. Arne Melchior i dag har kaldt en fjerde behandling af et lovforslag, som blev forkastet den selv samme dag, hvor folketinget vedtog at pålægge regeringen dette.

Der er to forskelle fra den nuværende situation. Dels satte folketinget en tidsfrist og sagde, at regeringen skulle gøre det inden 26 dage, hvor man her giver regeringen 3 måneder til at arbejde i. Dels sagde man, at regeringen definitivt skulle fastsætte, hvad der var regeringen noget så vederstyggeligt, hvorimod man i nærværende tilfælde bare siger, at regeringen skal bruge sit embedsmandsapparat til at lave det tekniske arbejde, sådan at folketinget kan behandle det, mens regeringen selvfølgelig står frit for at stemme imod. Dengang skulle regeringen definitivt fastsætte noget, der var den så inderligt imod, og centrum-demokraterne var bestemt meget positive og meget aktive ved den lejlighed, den 4. juni 1976.

Når hr. Arne Melchior argumenterer, som han gør her i dag, går det lige præcis på tværs af, hvad der er god parlamentarisk skik her i huset, men hr. Arne Melchior finder bare nogle argumenter, der passer til lejligheden, for nu var det centrum-demokraternes tur til at redde regeringen. Først så vi kristeligt folkeparti med lejlovgivningen. Så så vi de radikale med lovforslag nr. L 45. Og nu, er det altså blandt forligspartierne centrum-demokraternes tur til at gå imod det, som de

har foregøglet befolkningen. Næste gang er det kristeligt folkepartis tur. Det er virkelig trist, at vi skal drive politik under de forhold, at man på omgang simpelt hen går imod det, som man ellers forfægter både her i salen og udenfor.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg kan godt forstå, det må være en skuffende dag. Den borgerlige chefstrategs, hr. Voigts, mange husflidsarbejder har ikke båret frugt, og så føler hans mentor udi politikken, hr. Glistrup, sig kaldet til at komme hr. Voigt og andre til undsætning.

Jeg vil gerne gøre hr. Glistrup opmærksom på, at der er to forskelle i forhold til dagsordenen af 4. juni 1976. Den første er, at det var et dagsordensforslag, hvis virkninger man var i stand til at overskue. Det dagsordensforslag, der ligger her – med det indgreb over for hele det kollektive aftalesystem på arbejdsmarkedet, der nu lægges op til – kan ingen overskue. Det er den første, kan man sige, saglige forskel. Den anden forskel var selvfølgelig, at regeringen på daværende tidspunkt stemte for det pågældende dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Arbejdsministeren har som sædvanlig uret.

For det første var situationen den, at den 4. juni 1976 vedtog man definitivt, at regeringen skulle gå imod de fysiske blokader, hvor der her er tale om, at regeringen bliver opfordret til at fremlægge noget, der derefter skal igennem tre behandlinger i folketinget.

For det andet er det arbejdsministerens fuldstændig ordstridige fortolkning – som han nu har gentaget fire gange heroppefra, men som derfor er lige forkert – at det har noget at gøre med at ophæve det kollektive overenskomssystem. Det har det intet at gøre med. Det har noget at gøre med, at man skal sikre aftalefrihed; det vil sige, at man skal sikre det kollektive aftalesystem. Der har arbejdsministeren heller ikke ret.

For det tredje vil jeg sige, at når socialdemokratiet stemte for dagsordensforslaget den 4. juni 1976 – for at være helt præcis: den 5. juni, for vi kom på den anden side af midnat – så var det jo, fordi regeringen havde opdaget, at der var et flertal imod regeringen, og